

عنوان مقاله:

بررسی گواه نمایی در زبان فارسی: رویکردی رده شناختی

محل انتشار:

دوماهنامه جستارهای زبانی، دوره 8، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

آرزو امیدواری - دانشجوی دکتری زبان شناسی همگانی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران

ارسلان گلغام - دانشیار گروه زبان شناسی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

گواه نمایی به شیوه رمزگذاری زبان برای مشخص کردن منبع خبر و نیز عملکرد گوینده به منظور صحیح جلوه دادن سخنش اطلاق می شود. آبخنوالد (2006) از بررسی ساخت های گواهنمای حدود 500 زبان دنیا الگویی ارایه داده که در آن گواه نمایی در زبان ها از منظر ساختاری به دو صورت دستوری - شامل وندها و واژه بست های تصریفی- و غیردستوری- شامل راهبردهای واژگانی و نحوی است. وی گواهنمایی را از منظر معنایی شامل دو نوع مستقیم (دست اول) و غیرمستقیم دست دوم یا چندم می داند که از این لحاظ، منبع اطلاعات به شش گروه حسی دیداری، حسی غیردیداری، استنباطی، حدسی، شایعه (شنیده) و نقل قول تقسیم می شود. هدف از این تحقیق مشخص کردن جایگاه گواه نمایی در زبان فارسی است. براساس یافته های این پژوهش، زبان فارسی از زبان هایی است که از لحاظ ساختاری فاقد گواه نامی دستوری است و همچون بیشتر زبانهای هندواروپایی دارای عناصر زبانی است که علاوه بر نقش و جایگاه اولیه خود در زبان، نقش گواهنما را نیز ایفا می کنند. برخی ساخت های گواهنما در زبان فارسی شامل مجهول های غیرشخصی، مقولات وجه نما، مشخصه های زمان و نمود، نقل قول و گزارش، و نیز افعال حسی و ادراکی است. این ساختارهای صوری در برگزیده قالب های معنایی گواه نماهای مستقیم و غیرمستقیم و نیز در برخی موارد مشخص کننده انواع منبع اطلاعات است.

کلمات کلیدی:

گواهنمایی، گواهنمای مستقیم، گواه نامی غیرمستقیم، زبان فارسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/803375>

